

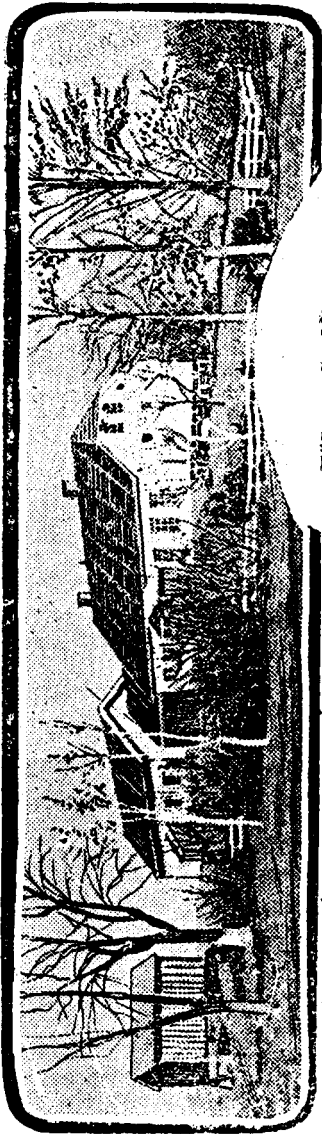
og kærleika í hundruð ára.

Það er véspjöll og sá sem goðum spillir er sekur um goðgá. —

Öll leikrit hans ganga út á að skoða félagslífð og athafnir þess, er helgaðar voru með valdi vanans,—trúar og siðfræðis líf kristnu menningarinnar. Og við þær rannsóknir hlífði hann engu, hvorki kreddu né kenningu, kjólskrýddum klerki né mussubúnum bónda. Fáum hefir hepnast, að leiða eins ljós drög að því og honum, hve lítið allar mannlífsins kenningar eiga undir sér, og hafa við smátt að styðjast í ríki sannleikans, og hve heimskulegt það er að ætla einni að sitja yfir annari í trú og siðum þjóða, þegar ekki er tekið fult tillit til kringumstæða einstaklinganna né afstöðu atvæðanna.

Í ritverkum sínum drap hann á flest það, er dýpstar rætur á í siðum og trú, trúarjátningar, hjúskaparmál, sambúð karla og kvenna, arfgengi lasta og kosta, velsæmis hugsjónna, eins og hún er og eins og hún ætti að vera, hve hægt er að sýnast og með því toga skýluna ofan fyrir augu almanna vitsins, og svo hversu miklar mætur hin kristna siðfræði leggur á það alment. Og mörgum skinhelgum hræsna

skaut skelk í bringu við að lesa þau orð. Og í hópi þeim, sem öllu vildi halda í gamla horfinu, varð hann vinsælda fár. Frá

Fjúrgarður Ibsens.